

Sedím s přáteli v lese, na kraji pole, u ohně. Znáte, přátelé, tu chvíli? Nepohne se ani lísteček. Zdá se, že kolem všechno spí. Takové je tu ticho bez konce. A jenom dým poutá zem k nebi. Na větvi poposedne pták – a jsme si blíž. A když přiložíš větvičku (v jemném praskotu), jsme blíže všemu a všem.

U ohně sedím s přáteli
na kraji pole, v lese.
Tu chvíli, přátelé, znáte-li?
Lísteček nepohne se.

Zdá se, že všechno kolem spí.
Taková bez konce tu tiš.
A jenom dým zem k nebi víže.

Pták poposedne na větvi –
a jsme si blíž; a větvičku když přiložíš

– v praskotu jemném – všemu, všem jsi blíže

Po zeleném prutu leze hlemýžď, a když vystoupí do nejvyšších míst, rozhlíží se jako člověk s očima na stopkách a hledá ještě vyšší malinový list.

Po zeleném prutu leze hlemýžď
A když vystoupí do nejvyšších míst
Rozhlíží se jako člověk
S očima na stopkách
A hledá
Ještě vyšší malinový list

Napsala mi psaní
srdce mého paní
že mě bude milovati
do skonání

Byl pozdní večer – první máj –
Večerní máj – byl lásky čas.
Hrdliččin zval ku lásce hlas,
Kde borový zaváněl háj.

Proto mě draha tak
milá má matička,
že je tak malička,
že je tak chudička

Aj, zde leží zem ta před okem mým slzy ronícím,
někdy kolébka, nyní národu mého rakev.
Stůj, noho! posvátná místa jsou, kamkoli kráčíš,
k obloze, Tatry synu, vynes se, vyvýše pohled.

Prosím tě, vládyko slavý, jen smrti mi velebit nechtěj.
Oráčem být bych raděj si přál, chtěl jinému sloužit,
mužovi nebohatému, jenž mnoho by majetku neměl,
nežli tu v Hádově sidle být všechněch zesnulých vládcem.

1.
Ó druhá Venuše, Athéno po Athéně –
neb žádné smrtelné se nepodobáš ženě,
jen k dcerám Diovým tě možno přirovnat –
blažen tvůj roditel, blažena tvoje máť,
tříkráte blažený ten život, jenž tě nosil:
ty polituj můj bol a dovol, bych tě prosil.

2.
Co se stalo králevici Marku:
v neděli to před východem slunce
pokraj moře na Urvinské hoře
počne se mu šarac potáceti
potáceti a roniti slzy.

3.
Ráno sedá ke snídání,
táže se své mladé paní:
Paní moje, paní milá,
vždycky upřímná jsi byla,
vždycky upřímná jsi byla,
jednohos mi nesvěřila.

4.
O válce zpívám a reku, jenž první z krajiny trójské
připlul k italské zemi, hnán osudem, k lavinským břehům,
vyhnanec, dlouhý čas jej po zemích štvála i mořích
božská moc: zlý Iunonin hněv, jenž nedal se smířit.

5.
Chtěl jsem rozměrem vážným již vyprávět o krutých válkách,
o bojích – v žádoucí shodě měla být látka i takt.
Sudý i lichý verš byl stejný; však tomu se Amor
zasmál a ze sudých veršů tajně mi po stopě vzal.

6.
Ten muž zde v těchto místech bydlí určitě!
Je nedaleko – jak by moh' se vzdálit ten,
kdo chorou nohu má zlým dávným neduhem?

7.
Já u pramene jsem a žízni hynu,
horký jak oheň, zuby drkotám,
dlím v cizotě, kde mám svou domovinu,
ač blízko krbu, zimmnici přec mám,
nahý jak červ, oděn jak prelát sám,
směji se v pláči, doufám v zoufání,
mně lékem je, co jiné poraní,
mně při zábavě oddech není přán,
já sílu mám a žádný prospěch z ní,
srdečně přijat, každým odmítán.

8.
Slepým hněvem v nitru svém
planu v mocné zlobě
v trpkosti a hořkosti
promlouvám sám k sobě.
Stvořen z hmoty lehounké,
v níž se neklid tají,
jsem jak lístek na stromě,
s nímž si větry vlají